

ΓΚΟΥΣΓΚΟΥΝΗΔΕΣ*

19ο ΠΑΙΔΙΚΟ ΚΥΝΗΓΙ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

ΤΑ ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ | ΜΕΡΟΣ 01

Μεγάλη Δευτέρα 9 Απριλίου 1990

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Είμαι πολύ ενθουσιασμένη!!! Σήμερα ήρθε η νομά μου και μου έφερε τη λαμπτάδα μου για το Πάσχα και ένα βιβλίο, με τίτλο το ημερολόγιο της Άννας Φράνκ. Το διάβασα αμέσως. Λατρεύω τα βιβλία!!! Έτσι αποφάσισα να ξεκινήσω κι εγώ να γράφω ημερολόγιο. Θέλω να κρατήσω για πάντα στο μυαλό μου τις αναμνήσεις των παιδικών μου χρόνων και τις περιπέτειες της παρέας μου στην πηλατεία!!!

Παρασκευή 27 Απριλίου 1990

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Σήμερα πήγαμε ημερήσια εκδρομή στο Άρκάδι.

Περάσαμε καταπληκτικά!! Όλη η παρέα καθίσαμε στο λεωφορείο γαλαρία... Ο Αντώνης, ο Βασίλης (τα πειραχτήρια!!), ο Κώστας και ο Κωστής, η Γεωργία, η Αντωνία, η Μαρία και εγώ...

Ο Αντώνης και ο Βασίλης κρατούσαν τα φυσικάλαμα και πετούσαν χαρτάκια σε όποιον κοιμόταν. Πολύ χέλιο!

Εμείς τα κορίτσια είχαμε πάρει το κασετόφωνο του Κώστα και ακούγαμε την κασέτα που είχαμε γράψει από το ραδιόφωνο με την Άννα Βίτση. Τα αγόρια όμως θέλανε να ακούσουν Βασίλη Παπακωνσταντίνου. Φώναζαν «Βασίλη ζούμε για να σε ακούμε!»

τόσο δυνατά που δεν ακουχόταν τίποτα από το κασετόφωνο.

Ο μοναδικός που δεν φώναζε ήταν ο Κώστας γιατί είχε νευριάσει. Φοβόταν πως θα του σπάσουμε το κασετόφωνο.

Μετά κρύψαμε τα γάντια του τερματοφύλακα του Κωστή και αυτός τρελάθηκε να τα ψάχνει. Χαμός έγινε! Είναι κολλημένος με το ποδόσφαιρο τόσο πολύ και αυτά τα γάντια είναι τα αγαπημένα του!!

Θγάλαμε πολλές φωτογραφίες. Ανυπομονώ να πάμε τα φιλμ για εμφάνιση στο φωτογραφείο του κυρίου Ισομενέα.

Άκόμα και στο γυρισμό όταν κάποιος κοιμόντουσαν εμείς συνεχίζαμε το τραγούδι.

Κυριακή 13 Μαΐου 1990

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Σήμερα Κυριακή και δεν έλειπε κανείς από την πιατέλα μας. Αμέσως μετά το μεσημεριανό φαγητό ήμασταν όλοι εκεί αφού τα αγόρια είχαν κανονίσει με άλλα παιδιά από άλλες γειτονιές να κάνουν τουρνουά με βόλους. Σ'τα τουρνουά έπαιζαν τρία παιχνίδια: το κυκλάκι, τη λακκούβα και τις βούζες. Σ'το κυκλάκι χαράζανε στο χώμα έναν κύκλο και μέσα σ' αυτόν ο κάθε παίκτης έβαζε δυο-τρεις από τους βόλους του. Σε μια απόσταση 4-5 μέτρων έστηναν μια πέτρα, τον μπάστακα. Τα παιδιά έριχναν τους βόλους τους προς τον μπάστακα και όποιος έφτανε πιο κοντά έπαιζε πρώτος. Ο παίκτης έριχνε με τον αντίχειρα το βόλο του στον κύκλο με σκοπό να χτυπήσει έναν από αυτούς που ήταν μέσα και να τον βγάλει έξω, οπότε και τον κερδίζει. Εάν κάποια στιγμή έχανε και ο βόλος του έμενε μέσα στο κυκλάκι, ο αμέσως επόμενος παίκτης χτυπώντας το βόλο κέρδιζε όλους όσους είχε μαζέψει ο προηγούμενος ως τώρα. Η λακκούβα είναι περίπου το ίδιο πράγμα με τη διαφορά ότι έβαζαν τις μπίλιες τους σε μια λακκούβα και πτεούσαν τη μπίλια τους από μεγαλύτερη απόσταση και όταν αυτή έμπαλνε στη λακκούβα κέρδιζαν ότι είχε μέσα. Τέλος στο παιχνίδι με τις βούζες προσπαθούσε ο ένας παίκτης να χτυπήσει τη βούζα του άλλου και να την πάρει. Όλα τα αγόρια της παρέας παίζανε στην ίδια ομάδα. Αν δεν ήταν ο βασιλιάς θα χάγανε, αλλά αυτός ξέρει να παίζει καλύτερα από όλους στην παλιά πόλη, μη σου πω και σε όλο το Ρέθυμνο. Είναι άπαιχτος!!!

Μετά από τόσο παιχνίδι και αφού είχε βραδιάσει σχεδόν πήγαμε όλοι μαζί και μας κέρασε ο μπαμπάς μου γκαζόζα στο καφενείο του Αστέρια.

Σάββατο 19 Μαΐου 1990

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Σήμερα πήγαμε όλοι μαζί στις γυάλινες μπασκετές να δούμε τον Αντώνη. Ξπταίζαν σχολικούς αγώνες μπάσκετ. Ήταν ο τελικός αγώνας. Ο Αντώνης είναι φοβερός παίκτης, βάζει πολλά τρίποντα και δεν χάνει ποτέ βολές. Ήμασταν όλοι πολύ χαρούμενοι για τον φίλο μας που χάρι σε αυτόν κέρδισε η ομάδα. Του κάναμε όμως κι εμείς δυνατή κερκίδα!!! Σίγουρα τη Δευτέρα στο σχολείο θα έρθει σαν ήρωας.

Μόνο ο Βασίλης ήταν λίγο στεναχωρημένος. Ήδω και μια εβδομάδα ψάχνει τους κερδισμένους του βόλους από το τουρνουά αλλά δεν τους βρίσκει πουθενά.

19ο ΠΑΙΔΙΚΟ ΚΥΝΗΓΙ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ:

